

"MATELOT"

Supliment al Revistei "România Maritimă și Fluvială. Magazin"
Periodic al LIGII NAVALE ROMÂNE

Nr. 20 / 24 IANUARIE 2019 Colegiul de redacție al acestui număr:
Ilarion BARBU, Mihai COSTACHE, Florin GUSMAN
E neprețuit! - Se distribuie gratuit! Constantin SIBINESCU, Dorin VOROVENCI,

14 ani, 20 publicații, 130 articole, 30 redactori

Matelot a debutat în 15 august 2005, avându-i inițiatori pe domnii Florin GUSMAN, Ilarion BARBU și Nicolai STĂNCIULESCU. Chiar de la început au aderat la idee și domnii Florin OPREA și Mihai CĂCIULEANU. S-a dorit o publicație civilă. Publicația nu are redactor șef, are numai redactori, iar în pagină intră doar redactorii care au scris ceva în numărul respectiv. La corectură participă redactorii și colegii sau prietenii lor. Dintre ei, doar 6-7 intră în pagină mai des. Printre primii 5 se numără domnii Ilarion BARBU, Nicolai STĂNCIULESCU, Mihai CĂCIULEANU, Cristian CAZACU și Florin OPREA. Prezentarea primilor 5 am făcut-o în funcție de numărul articolelor scrise până acum.

Chiar dacă publicația nu a apărut câțiva ani, din cauza lipsei de fonduri, acum prin sprijinul tehnic acordat de domnul Florin OPREA apare din nou. De la un an la altul colectivul de redacție se lărgeste, câștigă simpatie și experiență, fapt demonstrat de cele 10 semnale editoriale din paginile câtorva publicații cunoscute în domeniu, cum ar fi Națiunea, Observatorul Militar, Timona și Marea Noastră.

Redactorii aștern pe hârtie din amintirile, gândurile și idealurile lor spre a fi oferite, ulterior, semenilor. Sinceri, fără rețineri prezintă evenimentele trăite, în cuvinte simple, pline de șarm. Unii, după aceste depănări de amintiri sunt căutați și felicitați, alții nu. Este adevărat că anumite articole (puține la număr) nasc controverse, dar fără dialectică nu putem exista și progresa. Viața a demonstrat că nu-i poți mulțumi pe toți. Dintre cei care au publicat până acum, domnii Constantin SIBINESCU, Florin OPREA și Mihai COSTACHE au toate șansele de a reuși în nuvelistică. Așteptăm ca timpul să le ofere șansa de a deveni cunoscuți marelui public. Puteți găsi Matelot-ul, toate numerele, în format digital / pdf / pe Marinarii.ro, prima pagină la butonul albastru **Nou !!! Publicații de Marină.**

Vă reamintim că:

Adevărul este în marea lui parte plin de necazuri, deci vom căuta cu alte cuvinte să scriem:

Cu haz, despre necaz.

Deci, **oricare dintre dumneavoastră, dacă are ceva de spus, să scrie**, ținând cont de principiul de mai sus și să nu uite de faptul că: **în componența Colegiului de Redacție veți intra și dumneavoastră**, cititorii care ne veți scrie.

COLEGIUL DE REDACȚIE a hotărât ca: Cele mai interesante articole scrise până acum în spiritul acestei publicații să facă obiectul unui supliment al MATELOT - ului

SIMFONIE IN ALBASTRU /3

Gicu zice, am ieșit cam mult în larg, da e bine cum te-ai gândit șefu' că se bulește vremea. Mă dor genunchii rău, vine bulău mare. Am ieșit prea mult în larg. Vrei să o iau la mână că și pilotul ăsta, vai mama lui. Poate vine mai repede Mormânt înapoi că numai ăla știe de mama și de tata lu' pilotu.

Care Mormânt Gicule?, întreb eu.

Electricianul navei. S-a însurat când am venit din ultimul voiaj internațional acum trei luni și cât suntem la alimbare vrea să stea cu nevastica lui care e supărată pe el pentru că după șase luni cât a durat voiajul ăla a ajuns acasă și nu mai știa cum o cheamă. Pe bune? Faci mișto de mine.

Mișule să mor eu dacă te mint. Eu și cu un alt coleg l-am ajutat să-și ducă buful acasă. A sunat la ușă, gagica a deschis și Mormânt face prezentările, Gicu, Nelu și viitoarea soție... După câteva clipe începe să se fâstâcească, se înroșește că dacă el săracu nu vorbește, că d'aia i-am și zis Mormânt, nimic.

Aia, olteancă aprigă cu școală mai multă, că e doctoriță de oameni vii, s-a prins. Ia zi Cornele, cum mă cheamă mă. ăsta nimic, începe să transpire, aia jap o palmă, Mormânt nimic. Tipa începe să zbiere, bine mă, te-am așteptat șase luni ca o proastă, și tu nici nu ști cum mă mai cheamă. Doamne cu ce am greșit? Băi Mișule, nici nouă nu ne venea să credem când, deodată, Mormânt zice. Să moară țac și pac mâine te iau de nevastă. Dau șpagă și facem actele pe loc. Am zis.

Aia, știi că cine seamănă se adună e la fel de valabilă că și aia cu cine a băut apă de tanc de la vapor, nu se mai lasă de marinărie. Deci tipa din plâns o dă în răs, Doamne bine că nu am făcut multă carte să mă diles, și își face o cruce repede, de îi zboară mucul de la țigară. Vine îl ia în brațe pe Mormânt, începe să îl sărute și să strige, Nineta boule, Nineta. După ce termină de pupat la Mormânt ne ia pe noi. Da direct pe bot Mișule de era să iasă acolo de-ale nefăcute decât afară din țară.

Măi să fie. Chiar așa? Nasoală viața asta. Iau alidada, bungesc farul Constanța mă uit în radar și gata, am înțeles, eu sunt acum cel care comand și tot eu cel care execută. Asta e bine. Găsesc singur alidada. Dumnezeu mă iubește. Gicule, "port side twenty".

Capitolul 2

Când și cum a început miracolul transformării mele din om în marinar

Așadar, în primul capitol am încercat să prezint primul "full contact" cu meseria, profesia de ofițer maritim punte. Dar cum a început această mare aventură?

Un vechi, dar foarte vechi proverb românesc, spune că dintr-un om poți să faci un marinar însă dintr-un marinar, om, niciodată. Cine știe cunoaște, cine nu știe rămâne uimit toată viața cum au rămas sau au plecat pe lumea cealaltă mulți din cunoscuții mei, amici, dușmani sau rude mai mult ori mai puțin apropiate.

În școala generală nu îmi mai aduc aminte exact, exact dacă toceam la vreo materie, în afară de limba și literatura română. Mai precis la gramatica limbii române. E aici cred că am luat și oleacă de bătaie dar precis nu îmi mai aduc aminte dacă m-a bătut mama, profa de română sau diriginta. Toate niște doamne aprige, dar aprige rău. Hai să trec repede peste școala generală cu toate că și amintirile de aici sunt încă frumoase și încă vii în bătrâna mea minte.

Mare sportiv titular în lotul național de fotbal al României, portar, urmaș sigur al lui Rică Răducanu, așa sperau toții frumoșii și nebunii mei vecini din Statele Unite ale Giuleștiului, adică zona în care stăteam eu era la granița dintre Giulești, Crângași și Ciurel.

Las frumoasele și extraordinarele amintiri din copilărie și încerc să mă concentrez pentru a duce nava în siguranță în punctul indicat de tovarășul comandant.

Așadar am efectuat manevra la stânga către Rada Sulina în siguranță la timp și conform "passage plan-ului".

Acum stau și mă gândesc, la comandantul al cărui nume nu îl menționez aici, care era tot pe o navă, batalion disciplinar. Aceste nave făceau "alimbări" numai Constanța-Galați-Constanța și în loc să o ia la STÂNGA cum procedau normal toți, a preferat manevra la DREAPTA către LIBERTATE.

Trăim aceste vremuri tulburi și pot spune grele, pentru absolut toți și de aceea nu pot să îl judec pe acel comandant dacă a făcut bine sau a făcut rău alegând să fugă din țară în acel mod spectaculos, cu nava românească pe care o comanda și cu o parte din echipaj care, totuși aveau acasă o familie, fericită.

Întâmplător asesorul popular care a fost nominalizat în acest celebru proces mi-a fost profesor, călău și extraordinar prieten. În stilul său caracteristic, preda SOCIALISM ȘTIINȚIFIC, mi-a povestit atunci despre proces și despre fapta pentru care comandantul a fost condamnat la moarte.

Nu sunt un tip fricos însă atunci cred că a fost prima dată când nu am avut curaj să comentez să aprob sau să infirm ceva din cele povestite atunci de călăul meu. Și nici acum nu cred că pot judeca corect fapta comisă în acea perioadă de cel care a ales să fugă din țară. Totuși meseria de JUDECĂTOR nu e chiar una ușoară. Poate cea mai dificilă așa că eu îl las pe Dumnezeu să ne judece pe toți. Chiar și pe cel pe care l-am numit călăul meu.

Dar de ce l-am numit călăul? A fost invitat de onoare la nunta mea împreună cu alți colegi care îmi erau foarte apropiați. Precizez că nunta, prima nuntă am făcut-o târziu la 28 de ani când credeam că mi-a venit mintea la cap...

Deci eram în anul 3 la Institutul de Marină Mircea cel Bătrân. Socialismul științific era un cui pentru noi cei de la secția civilă. Asta probabil din cauza faptului că nu toți elevii meritam să fim făcuți membri de partid, al unicului partid, PCR. Probabil politrucii vremii au găsit această găselniță de a mai cerne sita.

Anul trei, vară, căldură, gagici pe litoral, EXAMENE. Greu de împăcat și colac peste pupăză vine tovarășul profesor de SOCOALISM și îmi dă vestea bombă.

- Băi Costache, vezi că tu nu o să dai examen cu clasa ta o să dai cu o clasă de la militară, secția militară.

- Domnu, TOVARĂȘU profesor, da cu ce am greșit ce am făcut ?

- Nu ai făcut nimic, vine o comisie de la București și vreau să mă laud cu ce elevi deștepți am eu. Ai înțeles ? Hai cară-te, pune mâna pe carte că mai avem o săptămână.

- Tovarășu, eu...nu...da ...o săptămână, păi mai am un examen.

- Pică-l. Dacă vrei să termini școala pune mâna și învață că am mari speranțe în vocea și talentul tău.

Am maronit steagul. Ce mă fac? Pe prof îl îmbrobodisem la orele de seminar, ușor, eu fiind din București eram mai slobod la limbă. Să nu mă înțelegeți greșit, aveam colegii de la țară care erau premianții, deștepții, citiții. Cei din capitală erau și printre ei de calitate, puțini este adevărat, adică din categoria amintită mai sus, însă cum să zic mai corect, parcă aveam mai mult tupeu. Așa că la orele de seminar ca să spargă gheața profu nostru zicea:

- la zi tovarășul elev sergent Costache, care a fost mai tare Marx sau Engels?
- Lenin tovarășu' profesor.

Clasa începea să râdă, gheața poc...începeau discuțiile, deci nimic din "știința la zi" în capul meu. Dar idei aveam, multe. Prea multe. **Urmăriți în continuare!**

Mihai COSTACHE

Basme care circulă despre personalul din Marina Comercială:

- **Intreg personalul de la bord știe să înoate! / Fals !** la bord sunt oameni cu diferite calificări, pregătiți în școli diferite. Chiar dacă instituțiile de învățământ superior de marină au în programă învățarea înotului, nu toți oamenii de la bord știu să înoate. Înotul este o activitate temporară. Mijloacele individuale de salvare compensează această deficiență pe un termen care depășește 72 de ore.
- **Personalul navigant nu suferă de rău de mare! / Fals !** în esență sunt foarte puțini oameni care "nu au rău de mare". Răul de mare se manifestă sub forme diferite. Unii sunt sensibili la tangaj, alții la ruluu, alții la hulă, alții la orice mișcare cauzată de val s.a.m.d.. Cei cu probleme minore aleg vasele de mare tonaj unde aceste mișcări sunt foarte mici, restul abandonează.

NELUȚU

Rostește-ne povestea vieții tale!

Să știi că am fost fenomenal la naștere! O existență fenomenală se cunoaște de dimineață! Îmi amintesc plin de fericire fiecare amănunt, de când m-am hotărât să văd lumea întregă. Am auzit încă de mic de marinarii care aduc lucruri interesante din străinătate, pentru a le vinde la suprapreț, pe sub mână, în scopul îmbogățirii, așa cum unii se însoară numai cu fiice de ministri, în același scop, de mai multe ori, ca mine, pentru dotă.

Eu am acasă tot ce îmi trebuie: nevastă tânără, frumoasă, cu părinți bogați, milițieni, vilă uriașă cu grădină la oraș, unde pigmeii locuiesc la bloc, peluze de iarbă unde să se joace copiii mici, bunici la sat, cu porci, oi, vaci, găini, animale și păsări înscrise la recensământ cu numele de botez. Nu duc lipsă de nimic, dar nu strică niciodată să mai aduni câte ceva. Singura problemă ar fi cu nevasta mea, care trebuie să nască de două luni.
– *Cum ai plecat în neștire și ai lăsat-o singură în pragul nașterii ? Altă calitate: Curajul!*

Normal! Cum să nu plec, dacă am primit avizul de navigație chiar atunci, de la un nene unchi colonel? Nu mi-am făcut griji la plecare, nu am lăsat-o singură. Par eu nebun? De un an și mai bine avem un băiat tânăr, voinic, om muncitor din satul bunicilor. Fără buletin de oraș. Nevastă-mea îl alintă Neluțu, pentru că se cunosc din copilărie. Se au ca frații.

Băiat bun, gospodar, umblat prin lume. Nu prea are carte săracul, dar îl mai învață nevastă-mea câte ceva, chiar și limbi străine. În schimb, plini de mușchi, se pricepe la toate.

Eu nu mișc un pai prin curte, particip numai cu numele la toate cele, ca un ofițer întreg la cap. M-a ajutat mult cât am studiat în Institut. Are spor la orice. Cu el am avut mare noroc. Multe familii caută fără speranță întreaga viață, fără să găsească pe cine trebuie la nevoie, ca acum. Mă îngrijorează totuși, soția. După socotelile noastre și ale medicilor, nouă luni s-au împlinit cam de mult. Trebuia să dea drumul la plod. Nu înțeleg de ce îl mai chinuie atât!

-*Dar după socotelile lui Neluțu?* Vei afla cu timpul, că ciocârlanul este bărbătușul ciocârliei. Când se întorc vapoarele din depărtări, vorba cântecului, toții ciocârlanii își iau zborul de pe blocurile Tomisului. Unii, beți, se scoală mai greu, de aceea, mai degrabă cheltui o monedă pentru un telefon, decât o avere pentru divorț.

Hohote din jur, reținute până acum, au izbucnit deodată, ca o explozie, independente de voința lor, de nimic cenzurate. Râsul spontan, multiplicat în cascade, se răspândea pe întreaga navă, molipsitor și sănătos. Tot ce mocrise în suflete, acumulat de pribegie, climă, temperatură, furtună, se revărsase peste bordul intim. Deși preocupat de eventuale vești, Virgil se alăturase veseliei generale. Mimi se invârti speriat, într-un picior, cu un ochi de la unul la altul. Zâmbea și el, nedumerit, fără să înțeleagă rostul entuziasmului.

- Adică, ce socoteli? El nici măcar nu știe să socotească!

Vacarmul nou creat îi scoase la geamuri pe comandant și șef. Se priviră, își făcură discret un semn ca un cerc din degetul mare și arătător (OKay): bucuria devine benefică, indiferent de cauzele sale. **Extras din Stagiarii / Nave Fără Sinistru / FLOTA DUMPING**

Constantin SIBINESCU

Marinărie...dar pe uscat

După mulți ani petrecuți pe mare, vine o vreme când vrei să te retragi la casa ta, să te bucuri de copii, să-i vezi cum cresc, să-i îndrumi spre o viață mai bună decât ai dus-o tu. Așa că printr-o conjunctură favorabilă, am reușit să “împac și capra și varza”, adică să obțin un post la Departamentul Transporturilor Navale.

Credeam că în Ministerul Transporturilor sunt oameni cu experiență în domeniile lor, dar spre surprinderea mea, la direcția tehnică navală, expert era un inginer de drumuri și poduri.

Activitatea mea era legată de marinărie, căci aproape toți colegii erau din afara domeniului, cu excepția celor de la Inspectoratul navigației civile, buni cunoscători ai navigației pe Dunăre și pe... lacul Bicaz. După o perioadă în care au mai venit în colectiv și alți marinari, lucrurile au început să meargă bine, realizându-se un colectiv unit.

Însă orice lucru bun nu este veșnic, așa că “vizionarii” conducători au decis că transporturile navale n-au ce căuta la București și ca atare, într-un frumos sfârșit de săptămână, am fost anunțați că de luni vom semna condica de prezență la... Constanța. Așa că iată-mă marinari, “navigând” cu trenul, săptămânal, între cele două orașe.

Luni pe la prânz, după semnarea condicii de prezență, ne-am adunat ca să ne spunem păsurile conducătorilor. Tovarășelor de la financiar și contabilitate li s-a indicat să gătească mâncare familiei rămase acasă (în București) pentru o săptămână, iar pentru noi se va deschide o cantină, la locul de muncă. Totuși sfaturile și indicațiile “prețioase” n-au rezolvat toate cazurile.

-*Mai are cineva vre-o problemă?*

-Da, eu cum primesc Sportul Popular și România Liberă?

-*Băi, tu te vaieți că nu primești presa și tovarășele au copii și soți, care trebuie să se descurce singuri!*

-Da, dar eu am plătit 46 de lei pe abonament!

-(Tov. Cam., nervos!) *Ședința s-a terminat.*

De-a lungul timpului am constatat că intervențiile mele din ședințe se termină cu încetarea ședinței, adică mă pot considera “meeting killer”. De exemplu, când am solicitat să mi se acorde o gradăție, când am solicitat să pot face un voiaj cu o navă maritimă pentru prelungirea Brevetului de Șef mecanic maritim, iar cea mai interesantă situație a fost când n-am vrut să vorbesc în ședința de partid (*hai mă, spune și tu ceva despre al XII lea Congres, că ai “papagal” m-a interpellat secretarul de partid*). Atunci s-a întâmplat că Ceaușescu a plecat cu elicopterul, iar noi am renunțat la ședință. În curtea interioară am văzut salariați din Palatul CFR cu tablouri, steaguri și pancarte zdrențuite, veniți parcă din bătălii și am aflat de la radio că e revoluție și am plecat și noi în Piața Palatului.

.....
Iată-ne așadar, cazați la căminul docherilor din portul Constanța! Între timp, o jumătate de etaj din cel alocat docherilor, a fost amenajat cămin pentru salariații Departamentului Transporturilor Navale. Chestia era că unii docheri care după ce au venit de la muncă (în special cei care au participat la descărcarea unei nave venite din China, încărcată cu băuturi alcoolice, hârtie igienică, țigări și pantofi de tenis, care s-au îmbătat spărgând sticle cu băutură) au uitat unde sunt cazați și au spart ușile de acces de la spațiul alocat nouă. Spaimă mare, mai ales că docherii arătau ciudat: tenișii încălțați erau de același picior (chinezii au bănuț că se va fura din marfă și au încărcat pantofii de tenis în magazii diferite, una cu pantofi de stângul și alta cu pantofi de dreptul, care urmau să se descarce în zile diferite). Oricum, cazarea în condominiu cu docherii a fost o experiență traumatizantă, mai ales pentru colegele noastre, căci scandalurile iscate după băutură, ușile rupte, geamurile sparte, n-au oferit o atmosferă prea bună.

Cea mai interesantă situație din acest “minunat” spațiu locativ era că nu existau toalete și dușuri separate pentru bărbați și femei.

Așa că în ședința ținută de șeful departamentului, după câteva zile, s-a petrecut următorul dialog:

-Tov Cam., tov. Ing. De la Dezvoltare, m-a sfidat! (zicea o dactilografă, care pe vremea aceea era mai importantă uneori, decât un director; toate materialele se dactilografiau și dacă nu avea cine s-o facă sau dacă dactilografa era țăcănită, de la atâta țăcănit la mașina de scris, riscai să nu poți îndeplini sarcinile de serviciu).

-Cum te-a sfidat?

-Dimineața, m-am dus la toaletă foarte devreme, ca să nu dau de vreun bărbat, dar n-am văzut prea bine că nu aveam ochelarii. Era și cam întuneric și când am trecut pragul toaletei, m-am speriat văzând un bărbat necunoscut folosid pisoarul! Am țipat de spaimă și atunci am văzut cine era!

-Bun, dar unde e sfidarea?

-Păi după ce am țipat, tov. Ing. S-a întors cu ea în mână și mi-a arătat-o!

-S-o fi speriat și el de țipăt! Dar ziceai că nu vezi bine fără ochelari și mereu te vaiieți că nu poți să dai materialele la timp, că-ți obosesc ochii?.

-Da, dar în situații critice sunt vigilentă!.

-Ședința s-a încheiat!

Dorin VOROVENCI

Reparația Kapitală și meseriașul

În anul 1974, după efectuarea unui concediu de odihnă, cei de la Serviciul Personal al I.P.O. Tulcea, m-au repartizat Șef Electrician pe traulerul CONSTANȚA. Singura navă care se afla în țară dar care se afla în reparații capitale în S.N.C. CONSTANȚA. Din dispoziția verbală a Directorului General ing. Virgil ȚIPA trebuia să iau pe proces verbal, sub semnătură, de urgență, cheile și inventarul compartimentului electric al navei, care se aflau la Șeful Mecanic. Ajungând în șantier, la bordul navei am găsit doi dintre colegii mei de promoție care făceau "radă" în așteptarea unei nave pe care să se ambarce.

Unul era un coleg de clasă și cel de al doilea Ofițerul maritim punte Valentin RUIU. A doua zi, am realizat care era situația pe navă, prin mâinile câtor persoane trecuseră inventarul și cheile de la magazii și politicos l-am informat pe Șeful Mecanic al cărui subordonat eram că: **Nici cu miliția nu voi prelua inventarul așa cum a dispus ȚIPA.** La două zile după eveniment, în careul ofițeri a avut loc o ședință de analiză a stadiului lucrărilor de reparații cu reprezentanții șantierului. La ședință erau prezenți din partea I.P.O. Tulcea: D.G. ȚIPA, Comandantul navei și Șeful Mecanic iar din partea S.N.C. CONSTANȚA: Inginerul Șef și Șefii de secții care răspundeau de motoare, electrică și corp. Cum lucrările erau întârziate, directorul a cerut să vină și Șeful Electrician trimis de la Tulcea. Șeful Mecanic l-a informat de poziția mea. D.G. - ul a râs zgomotos. Am intrat în careu, m-am prezentat și am întrebat cu ce pot fi de folos. Mi s-a cerut să prezint rapid Stadiul lucrărilor la compartimentul electric. L-am prezentat verbal, succint și am pus pe masă o listă cu lucrările deficitare. A urmat întrebarea de ce nu am preluat inventarul. Am răspuns: - Dispoziția verbală a dvs, încalcă Legea Contabilității. În careu s-a așternut liniștea. **Pe vremea aceea funcționa consensul absolut, altfel ..**

-*Și cum ar trebui procedat tovarășe ofițer.* - Păi dvs. Emiteți o decizie de numire a unei Comisii de Inventariere din care eu să nu fac parte, comisia înregistrează bunurile și apoi mi le predă mie pe baza unui Proces Verbal.

-*Bine, bine, fă tu procesul verbal și trimit eu pe cineva să-l semneze.*

-*Așa ceva nu fac. În plus eu nu rămân pe nava asta.* - *De ce ?*

-*Vreau să dau examen pentru ofițer clasa a I – a și vreau să urc / lucrez pe o navă nouă așa cum lucrează colegii mei care locuiesc în TULCEA. Cei din careu se uitau uimiți unii la alții.*

- *Astea nu-s motive! Ce alte motive mai ai?*

1. Păi la ultimul voiaj am fost trimis să schimb un echipaj în Las Palmas cu un pașaport valabil o lună, care la ultima filă avea o listă cu 12 oameni. - *Așa se procedează!*

-*Da! dar ei au avut carnetele de marinar pe când eu nu. Carnetul l-am primit după 6 luni de voiaj, după nenumărate radiograme date la TULCEA, pe banii mei, interval de timp în care nu am putut să cobor în niciun port.* - *De vină au fost cei de la personal! Altceva ?*

2. Am obținut brevetul de pentru clasa a II a, acum doi ani și abia la ambarcarea pe această navă mi-a fost trecut în carnetul de marinar. - *De vină au fost cei de la personal!*

- *Da, dar aici apare un alt aspect, am fost plătit pentru funcția de Ofițer clasa a III a, diferența de bani la salariu aveți de gând să mi-o dați din urmă?*

-*De vină au fost cei de la salarizare!* - *Pe doi ani imposibil!*

3. Mai este ceva, pentru nava luată în Las Palmas dar și pentru nava asta au fost cerute la I.P.O. conform cărților tehnice, piese de schimb pentru instalații și nu au fost onorate.

Pentru a putea ieși în larg, la ultima navă trebuia schimbată sfera la girocompas, așa că am dat alcool dublu rafinat, la o balenieră rusească în portul Las Palmas, pentru o sferă nouă.

-*De vină au fost cei de la serviciul tehnic!*

-*Aveți dreptate domnule director! dar pe toțiăștia cine îi conduce? Instant liniștea a fost spartă de hohotele de râs ale asistenței. Cei trei șefi de secții ai șantierului băteau cu palmele în mese. Reacția D.G.-ului : -*leși afară, mâine vii la Tulcea, iar voi nu-l mai pontati la navă.**

După terminarea ședinței am cerut comandantului dar și șefului mecanic să-mi semneze ordinul de deplasare la Tulcea pentru decontarea cheltuielilor. Zadarnic!

A doua zi, cu noaptea în cap, dârdâind de frig umblam în autogară să plec la TULCEA. M-am urcat într-un autobus de culoare albastră marca SETRA, și m-am așezat în spate de unde ajungea mai repede căldura. Am adormit. După vreo oră m-am trezit când șoferul ne anunța să ne dăm jos să ne dezmetim picioarele, să facem pipi, că am ajuns la un popas. Am coborât în întunericul diminetii, l-am văzut pe șofer intrând în cârciumă, eu după el. Mă gândeam, ăsta a rămas fără țigări. La bar, un tip mustăcios l-a întrebat dacă vrea ca de obicei, **încălzirea**. Răspunsul a fost: -*Da, dar azi este mai frig ca ieri!*. Mustăciosul i-a turnat o cinzeacă de coniac spre supărarea șoferului care i-a adus aminte că era mai frig ca în ziua anterioară. - *Bine, Bine, 100 ml.* Din trei înghituri lichidul a dispărut. Ne-am urcat, apoi, toți în mașină și am pornim în continuare spre TULCEA. După vreo trei sferturi de oră s-a petrecut același lucru. Mă luaseră gândurile. În zadar, până la autogara din TULCEA mă cuprinsese panica, a mai oprit de două ori și astfel șoferul, pe nemâncate, înghițise 400 ml de coniac. Când am coborât l-am întrebat cum a reușit performanța asta. Mă puștiule, vezi petlițele ăstea de la uniformă, au trei stele pe ele, tot atâtea cât are și coniacul pe care îl beau. Asta înseamnă meserie și experiență!. Am ajuns pe jos la frigorifer și am urcat la cabinetul directorului cu ordinul de deplasare în mână. M-am prezentat, iar secretara după ce m-a anunțat prin telefon, mi-a spus că directorul nu vrea să mă primească, pentru că nu m-a chemat el acolo. Nu-mi venea să cred ce aud. Atunci am rugat-o, să-l roage să-mi semneze măcar ordinul de deplasare. De bună credință a luat ordinul și a intrat în cabinet să-l semneze.

După un minut a ieșit cu el și mi-a spus că tov. director refuză să semneze ordinul. Am simțit cum piticii se urcă la creier. Am deschis ușa cabinetului, am intrat și m-am așezat pe un scaun lângă biroul D.G.-ului, unde, am fost întrebat ce caut în biroul lui și continuând, în zeflema, dacă cumva am pe cineva în familie care are probleme cu capul.

Am răspuns destul de calm ce caut și că dacă nu-mi semnează ordinul s-ar putea ca alții să aibă probleme cu capul. Continuând în același stil mi-a spus că: este cazul ca unul din noi să părăsească biroul. L-am asigurat că nu o voi face până nu semnează ordinul de deplasare. S-a ridicat și a părăsit biroul. După două ore văzând că nu mai vine, am plecat spre autogară. Mi-am luat bilet de întoarcere și m-am urcat în autobuzul care avea deschisă ușa din față și doar câțiva călători, căutând un loc undeva prin spate la căldură. A apărut și șoferul care a închis ușa, a pornit motorul și a plecat din autogară. Supărat fiind mă uitam pierdut pe geam. După vreo trei sferturi de oră aud o voce cunoscută. Să ne dăm jos să ne dezmoțim, să facem pipi, că am ajuns la un popas. Să mă ia capul. M-am ridicat rapid și am coborât. Stupoare ! la bar, experimentatul nostru șofer. Pe drum am spus Tatăl Nostru, m-am rugat să ajung cu bine. Până la Constanța meseriașul "avea la bord" 800 ml de coniac. Dar am ajuns.

Florin GUSMAN

Radiograme din trecut

Flota rusă a Mării Negre număra în 12 aprilie 1918 :

- 8 distrugătoare ,
- 25 contratorpiloare,
- 12 submarine,
- având drept port de ataș - Sevastopolul Crimeii.

La aceeași dată Flotila Română de Dunăre era formată din

-4 monitoare și anume: "Lascăr Catargiu" , "Ion Brătianu", "Alexandru Lahovary" și "Mihail Kogalniceanu".

Caracteristicile lor :

- deplasament - 680 tone
  - viteză - 13 noduri
  - echipaj - 110 marinari
  - armament - 3 obuziere de 12 cm. - în turele
  - 2 " " " " - simple
  - alte tunuri ușoare și mitraliere
  - corpul navei -coca, turelele și puntea - erau cuirasate.
- divizia de mare avea un număr de:
- contratorpiloare cu deplasament de 1400 de tone,
  - canoniere și
  - avizouri .

Florian BARBU

Așteptăm în continuare: propunerile, sugestiile și articolele dumneavoastră
Pentru relații : gusmanflorin@gmail.com Tel: 0757.335.777 Florin GUSMAN